

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem, v právní věci

žalobce: **F. N.**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 4. 6. 2018, č. j. 40490/2018/ODSH/8,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litomyšl ze dne 9. 4. 2018, č. j. MěÚ Litomyšl 25471/2018, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím,

že dne 28. 7. 2017 v 07:38 hod. na silnici č. I/35, v obci Litomyšl, na ul. Moravská, v měřeném úseku mezi budovou Nového kostela sboru Církve bratrské a domem čp. 367, ve směru jízdy na obec Svitavy, jako řidič vozidla tov. zn. Land Rover, registrační značky (spz) XXX XXXX, když jel rychlostí 71 km/h (po odečtení přípustné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h), čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h stanovenou obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích nejméně o 21 km/h, tedy porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

2. Nejprve obecně namítl, že žalované rozhodnutí je v rozporu s § 3 správního řádu, je v rozporu se zásadou in dubio pro reo, když nebylo prokázáno, že se údajného přestupku dopustil právě žalobce, žalobce se nikdy ke spáchání přestupku nepřiznal, pouze uvedl, že řídil dne 20. 5. 2017 zmíněné vozidlo, k přestupku však mělo dojít 28. 7. 2017. Zároveň mu není „známo“, že by správnímu orgánu zasílal „opravné podání vysvětlení“, ve kterém by uvedl, že vozidlo řídil i dne 28. 7. 2017, kdy byl přestupek spáchán. K ověření podpisu tohoto „vysvětlení“ navrhl provést důkaz znaleckým posudkem, tj. k ověření pravosti podpisů tohoto vysvětlení. Zároveň však toto přiznání samo o sobě jako důkaz nepostačuje, žalobce nebyl poučen o tom, že jeho podání vysvětlení může být bráno jako přiznání, žalobce „nebyl poučen ve smyslu „vše, co řeknete, může být použito proti Vám“, jak se podává jako notorieta z filmů prostředí USA...“ Poukázal na trestní judikaturu a judikaturu Ústavního soudu, která se vztahuje k vnucení přiznání ke spáchání trestného činu. Dále zpochybnil souhlas Policie ČR, který byl vydán k místu měření, navrhoval provést důkazy svědeckou výpovědí, kdo byl za Policii ČR oprávněn určit místo měření, Mgr. M. K. nebyl podle jeho tvrzení oprávněn podepsat ve spise založené „Určení místa pro měření rychlosti úsekového měření Města Litomyšl ze dne 29. 9. 2015“. Zároveň se jedná o nezákonné odsouzení žalobce, když ten je trestán za překročení „tempa rychlosti“ a právní řád ČR vlastně ani skutkovou podstatu porušení úsekové rychlosti nezná. Dále zpochybnil samotné měření, když vyslovil pochybnost, zda firma, která údajně podle ověřovacího listu měřicího zařízení toto vlastní, „nekořistí“ z měření rychlosti, k tomu navrhoval svědeckou výpověď předsedkyně představenstva této firmy, starosty R. K. atd. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
5. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument

žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13).

6. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
7. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka

řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

8. Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6. 4. 2016, č. j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19:

„Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlou žalobu zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námítky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud....“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [nálezy Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mylí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat ‚přezkoumatelný‘ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).

9. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
10. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
11. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud

(zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:

- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
- (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.

12. Ze správního spisu vyplývají a mezi účastníky nejsou sporné následující rozhodné skutečnosti:

13. Správní orgán I. stupně obdržel dne 29. 7. 2017 oznámení Městské policie Litomyšl o zmíněném přestupku a vyzval v souladu s ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu provozovatele vozidla, tj. žalobce, k tomu, aby buď uhradil určenou částku, nebo aby sdělil totožnost řidiče, kterému svěřil dne 28. 7. 2017, tj. v den spáchání zmíněného přestupku, řízení zmíněného vozidla. Na to reagoval žalobce jako provozovatel tohoto vozidla sdělením, že toto vozidlo řídil dne 20. 5. 2017 on sám, vzhledem k tomu, že se jednalo o jiné datum, než datum spáchání přestupku, vyzval správní orgán I. stupně k odstranění vady podání, tj. ke sdělení, kdo řídil zmíněné vozidlo dne 28. 7. 2017. Na to reagoval žalobce dalším vysvětlením, ve kterém je již obsažen údaj o tom, že ke spáchání přestupku došlo z jeho strany dne 28. 7. 2017. Protože byla zjištěna osoba řidiče, bylo zahájeno řízení dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3, zákona o silničním provozu, kdy byl vydán příkaz dne 23. 1. 2017, poté obdržel správní orgán I. stupně podání od Ing. M. J., zmocněnce, podání, které obsahovalo odpor proti tomuto příkazu, podáním odporu byl příkaz zrušen, správní orgán pokračoval v řízení, když nařídil ústní jednání na den 19. 3. 2018. K tomuto jednání se žalobce a ani jeho zástupce Ing. J. nedostavili. Správní orgán při jednání provedl důkazy listinami obsaženými ve správním spise (důkazy založenými ve správním spise) a vydal rozhodnutí o přestupku. Proti němu, jak bývá v případě zmocněnce Ing. J. obvyklé a časté, bylo podáno pouze blanketní odvolání (což už je v případě tohoto zmocněnce notorií),

které žalovaný žalovaným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí o přestupku potvrdil. Žalobce prostřednictvím advokáta Mgr. Václava Voříška, jako svého zástupce, uvedl řadu námitek, které podle názoru krajského soudu jsou pouze účelového charakteru.

14. Nejprve je třeba konstatovat, že je již notorií, že v případě zastoupení žalobců, kteří spáchali obdobný přestupek, tyto velmi často nikoliv náhodou zastupuje v přestupkovém řízení zmíněný zmocněnec Ing. J. a následně žaloby podával v minulosti buď advokát Mgr. Jaroslav Topol, kterého poté zastupoval v substituci u jednání advokát Mgr. Václav Voříšek, jenž v současné době tyto žaloby podává za žalobce sám. Jak jmenovaný zmocněnec, tak i advokát Mgr. Václav Voříšek zastupují nepochybně ty žalobce, kteří využili pojištění proti pokutám, jak soud ještě dále uvede, přičemž jak v přestupkovém řízení, tak i v soudním řízení, jsou vznášeny většinou námitky účelového a obstrukčního charakteru s jediným cílem, tj. účelově zbavit od povinnosti žalobce – přestupce za spáchané přestupky proti pravidlům silničního provozu.
15. Jak již soud uvedl, v projednávané věci zastupoval žalobce zmocněnec Ing. M. J., který podle již konstantní soudní judikatury, a to i Nejvyššího správního soudu, patří k obstrukčně a účelově jednajícím zmocněncům přestupců, kteří jsou v soudních řízeních zastupováni advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem a dále buď v substituci, anebo jako v dané věci, přímo advokátem Mgr. Voříškem, „a to *nikoliv náhodou*“ (k tomu blíže srov. rozsudky NSS ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10As 203/2014-47, ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8As 119/2014-34, ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015-52, o zneužití práva ze strany Ing. J. přímo pojednává obsáhle rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 16/2015-30 atd., dále např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 7. 2014, č.j. 30A 38/2014-45; ke zmíněnému advokátovi Mgr. Jaroslavu Topolovi srov. např. rozsudek NSS ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 As 162/2014-31, k advokátovi Mgr. Václavu Voříškovi srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-79, v němž je hodnocena snaha tohoto advokáta protahovat soudní jednání, a dále srov. rozsudky NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-79 a zejména pak ze dne 8. 6. 2017, č. j. 1 As 47/2017-27, v nichž je hodnocena snaha tohoto advokáta protahovat soudní jednání a mařit je a že jeho postup „*vykazuje znaky systematického obstrukčního jednání*“, jak uvádí NSS v bodu 22 rozsudku ze dne 8. 6. 2017, č.j. 1 As 47/2017-27, a dále v usnesení NSS č.j. Nao 169/2017-150 je jeho činnost opakovaně hodnocena tak, že maří jednání soudu, v usnesení NSS č.j. Nao 169/2017-150 a ze dne 30. 3. 2017, č.j. Nao 118/2017-145, je jeho činnost hodnocena tak, že maří jednání soudu, dále v usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, č.j. Nao 175/2017-161, bylo jeho tvrzení vyhodnoceno za „*ničím nepodloženou fabulaci*“, o zneužití práva ze strany Mgr. Václava Voříška svědčí i opakovaně vznášené, nedůvodné námitky podjatosti, zahrnující důvod podjatosti ve vedení „složky“ podepsaným soudcem na advokáta Mgr. Voříška, což lze vyvodit z usnesení NSS ze dne 28. 3. 2017, č.j. Nao 122/2017-136, a další jeho opakované námitky podjatosti uplatněné u zdejšího soudu např. ve věci sp.zn. 52 A 57/2016, přestože mu musel být znám závěr NSS z tohoto usnesení NSS o zneužití práva z jeho strany).
16. Mgr. Voříšek vědomě uvádí nepravdu, když tvrdí například v námitce podjatosti vznesené v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 52 A 89/2017, že by soudce JUDr. Dvořák při jednání ve věci sp. zn. 52 A 15/2016 přinesl do jednací síně zmíněnou „*složku*“ s tím, že ji pouze „*z dálky ukázal advokátovi*“. Naopak tento soudce mu umožnil nahlédnout do veškerých podkladů, které měl v jednací místnosti na stole, přičemž ale zcela nepochopitelně jmenovaný advokát této možnosti nevyužil.

17. Tuto skutečnost potvrdil dokonce již i Ústavní soud v usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2018, sp. zn. II.ÚS 978/18, a to v bodu 21:

„Tvzená podjatost soudce JUDr. Dvořáka vůči druhému právnímu zástupci Mgr. Voříškovi má pak vyplývat zejména z toho, že si soudce na daného advokáta „vede složku“, jejíž obsah je zástupci stěžovatele neznámý a existencí této složky je soudcem zastrašován. Z napadeného rozsudku a současně i z argumentace stěžovatele je zjevné, že zástupce stěžovatele namítá podjatost vůči JUDr. Dvořákovi opakovaně, přičemž v každém takovém případě odůvodňuje námitku podjatosti totožně existencí výše zmíněné složky. Poprvé se těmito argumenty zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 11. 2016 č. j. 7 As 158/2016-69, tj. v řízení, v němž přímo došlo k namítanému jednání, tj. ke sdělení o existenci dané „složky“. Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zcela uspokojivě vypořádal s argumentací zástupce stěžovatele a uvedl, že zmínku soudce o dané složce je nutno hodnotit v kontextu opakovaných neomluvených pozdních příchodů zástupce stěžovatele na jednání, které soudce v zájmu zabránění průtahům řízení začal evidovat. Ústavní stížnost označuje za problematické, že stěžovatel nezná obsah složky, která mu nikdy nebyla zpřístupněna. Jak ovšem vyplývá z protokolu o jednání konaného v této věci dne 2. 11. 2016 u krajského soudu, JUDr. Dvořák po přednesu námítky Mgr. Voříškem jej za účelem rozptýlení jeho obav seznámil s tím, co je konkrétně předmětem shromažďování poznatků o něm, uvedl, že se nejedná o formalizovanou složku v pravém smyslu a konkrétně vyjmenoval spisové značky těch řízení, z nichž shromažďoval protokoly o jednání svědčící o pozdních příchodech Mgr. Voříška.“

18. V bodech 23, 25 a 26 poté Ústavní soud v tomto usnesení poté konstatoval následující závěry:

„Závěr ústavní stížnosti pak otevírá prostor pro úvahy hodnotící jednání zástupce stěžovatele z dlouhodobého pohledu. Dle ústavní stížnosti vyhodnotil Nejvyšší správní soud nesprávně jako obstrukční jednání obyčejné podání námítky podjatosti, přičemž advokát Mgr. Voříšek nikdy žádné jednání nemařil ani nečinil obstrukce. Ústavní soud zde zdůrazňuje, že zástupce stěžovatele opakovaně podává proti soudci JUDr. Dvořákovi námítky podjatosti zcela stejného obsahu, resp. ve svých podáních neuvádí žádné nové skutečnosti, které by mohly vést k odlišnému rozhodnutí, než tomu bylo v předchozích případech. Současně zástupce stěžovatele v ústavní stížnosti deklaruje, že bude podávat námitku podjatosti proti soudci JUDr. Dvořákovi do doby, než pominou důvody pro její uplatnění, tj. do ukončení vedení složky na zástupce stěžovatele Mgr. Voříška anebo do doby, kdy bude judikováno, že vedení složky soudcem na advokáta a de facto vyhrožování bude označeno za důvod vyloučení soudce. Jinými slovy, zástupce stěžovatele napřímo uvádí, že bude i při nezměněném skutkovém stavu podávat námítky podjatosti tak dlouho, dokud soudy nerozhodnou způsobem, jaký požaduje. Nelze tedy mluvit o „trvajícím neochotě Nejvyššího správního soudu judikovat, že je JUDr. Dvořák vyloučen ve vztahu k Mgr. Voříškovi“, která produkuje opakovaná rozhodnutí, dle nichž „si veřejnost může učinit negativní úsudek o stavu justice“, jak stěžovatel popisuje v ústavní stížnosti. Naopak je to trvajícím neochota zástupce stěžovatele akceptovat pravomocná a konzistentní rozhodnutí soudů, která zbytečně zatěžuje správní soudnictví, neboť je evidentní, že při nezměněném skutkovém stavu zástupce stěžovatele jiného výsledku nedosáhne. Nelze tedy než souhlasit se závěry opakovaně učiněnými obecnými soudy, že postup zástupce stěžovatele vykazuje znaky systematického obstrukčního jednání.“

Na tomto místě je také vhodné citovat první rozhodnutí zabývající se námitkou podjatosti vznesenou Mgr. Voříškem vůči soudci JUDr. Dvořákovi odůvodněnou zmínkou o výše mnohokrát zmiňované „složce“, tj. rozsudek ze dne 10. 11. 2016 č. j. 7 As 158/2016-69: „V odůvodnění napadeného rozsudku jsou proto následně jako obiter dictum obsaženy úvahy soudu o údajném obstrukčním a účelovém jednání zástupce stěžovatele, které má spočívat v tom, že se opakovaně dostavuje se zpožděním na nařízená ústní jednání. (...) Podrobné odůvodnění této okolnosti má bezpochyby i preventivní funkci. Účastníci a jejich zástupci získali náhled soudu na takový procesní postup a mohou se tomu v budoucnu přizpůsobit.“ Avšak s ohledem na výše uvedené je evidentní, že k takovému přizpůsobení ze strany zástupce stěžovatele nedošlo.

Je možno souhlasit se stěžovatelem, pokud jde o tvrzení, že ani není zřejmé, co užitečného by z opakovaného podávání námítky podjatosti jako obstrukčního jednání mohlo vzejít, a je proto na zástupci stěžovatele, aby do budoucna zvážil svá tvrzení o podjatosti soudce JUDr. Dvořáka, neobjeví-li se nové skutečnosti, na jejichž základě by mohly soudy dospět k odlišnému závěru. Při dalším namítání podjatosti JUDr. Dvořáka ve vztahu k osobě zástupce stěžovatele za zcela nezměněných skutkových okolností se jeví možnost úspěchu takového podání jako iluzorní.“

19. NSS již opakovaně ve své judikatuře uvedl, že soudce si může evidovat pozdní příchody advokáta k jednáním u soudu, tedy, i kdyby si kopie protokolů z jednání vedl v nějaké samostatné „složce“, ze kterých vyplývají snahy jmenovaného advokáta narušovat průběh soudních jednání tím, že se ten pravidelně dostavoval k jednání opožděně s různými neakceptovatelnými výmluvami (např. tvrzení o zvýšeném provozu v Praze), tak se nejedná o případ, který by byl oprávněn Mgr. Voříšek přirovnávat k činnosti soudců v období „nacistické diktatury“ či „diktatury proletariátu“, jak tento advokát uvádí v předmětné námitce podjatosti. Navíc jmenovaný advokát již pravidelně k jednání tohoto soudu se nedostavuje, když souhlasí s jednáním bez jeho účasti, takže soudce nemá důvod, aby si vůbec nějakou „složku“ obsahující případnou evidenci jeho pozdních příchodů, narušujících průběhy jednání, vedl.
20. K dalším obstrukčním metodám zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška patří i jeho návrhy na odročení jednání ze zdravotních důvodů, ostatně NSS v rozsudku ze dne 23. 5. 2018., č. j. 6 As 224/2017-34 (bod 18) uvedl k tomu následující závěry:

„Nejvyšší správní soud za popsané procesní situace námitku projednání věci v nepřítomnosti stěžovatele a jeho zástupce shledal neopodstatněnou. Především ani Nejvyššímu správnímu soudu do současné doby stěžovatel, resp. jeho zástupce nedoložil, že by skutečně dne 21. 6. 2017 byl ošetřen z důvodu akutního onemocnění v Nemocnici na Bulovce, jak sám avizoval. I Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známa opakovaná procesní strategie, při níž tak jako v tomto případě, je při podání žaloby zástupcem (různých žalobců) Mgr. Topol, aby pak těsně před jednáním či v den nařízeného jednání soudu došlo ke změně zástupce, jímž je nově JUDr. V. Voříšek, který současně s předložením plné moci vznesl námitku podjatosti proti ve věci rozvrhem práce od počátku řízení určenému soudci, popř. podá návrh na odročení jednání z důvodů zdravotních či jiných, nijak konkrétně nedoložených. Následně i opakuje tutéž námitku v kasační stížnosti, jako v této věci, např. právě ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 52A 105/2016, kdy došlo k akutnímu onemocnění téhož zástupce dne 10. 5. 2017. Konečně, že i v dané věci šlo o postup účelový, zjevně vyplývá z obdobného postupu při změně zastoupení ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 52 A 71/2016 a usnesení kasačního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 119/2017 - 92, o námitce podjatosti vůči témuž soudci

krajského soudu, a lze toliko dodat, že přesto zástupce žalobce následně uvedený obstrukční postup zopakoval jak v květnu, tak v červnu 2017.“

21. Anebo například z již bohaté judikatury NSS hodnotící tyto obstrukční praktiky soud cituje z rozsudku NSS ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 As 149/2017-47, následující závěr, obsažený v bodu 12:

„Vzhledem k tomu, že kasačnímu soudu je ryze obstrukční strategie uvedeného advokáta z úřední činnosti také dobře známa a vznesené námitky podané tímto advokátem jako v této věci vyhodnotil již v předcházející rozhodovací činnosti jako nedůvodné (viz rozsudek ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 As 224/2017-34), neshledal žádný důvod se jakkoliv odklánět od předcházejících právních závěrů v této otázce zvláště za situace, kdy krajský soud má z vlastní činnosti (např. ve věcech vedených u tohoto soudu pod sp. zn. 52 A 71/2016, 52 A 7/2017) s obstrukcemi tohoto advokáta bohaté zkušenosti.“

22. Nelze zároveň nevidět skutečnost, že tento advokát zastupuje v případech, kdy žalobci využili pojištění proti pokutám, což lze zjistit i z toho, že za ně platí soudní poplatek subjekty spojené s osobou P. K., který celý projekt tohoto pojištění řídí a organizuje, přičemž vystupuje zároveň jako manažer různých projektů nabízejících řidičům pojištění proti pokutám (Fleet Control, s.r.o. nabízející toto pojištění na stránkách www.nechcipokutu.cz), v dané věci to byla Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo.

23. K hodnocení této činnosti uvedl NSS v rozsudku ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017-30, následující výstižné závěry:

„Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud konstatuje, že v rámci hodnocení osobnosti pachatele správního deliktu však je možné přihlédnout k okolnosti (kterou je ovšem třeba postavit najisto), že již před spácháním deliktu uzavřel smlouvu se společností FLEET Control, s. r. o. Ta, jak Nejvyšší správní soud vyslovil v již zmíněném rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, „poskytuje své služby v rámci tzv. pojištění proti pokutám za dopravní přestupky (jak plyne už z názvu a obsahu webové stránky provozované na jí drženém doménovém jméně nechcipokutu.cz).“ Pokud obviněný z deliktu platí této společnosti za takové „pojištění“, lze usuzovat, že to svědčí o jeho celkově negativním vztahu k dodržování povinností stanovených právními předpisy upravujícími provoz na pozemních komunikacích. Je totiž zřejmé, že taková osoba pohrdá pravidly silničního provozu a nehodlá se jimi řídit, přičemž spoléhá na to, že pomocí služeb poskytovaných v rámci příslušného „pojištění“ nebude za takové protiprávní jednání nijak postižena. Netřeba zdůrazňovat, že jednání řidičů, kteří již předem počítají s tím, že pravidla silničního provozu nebudou respektovat a že jim za to nehrozí žádná sankce, je vysoce společensky nebezpečné a znamená ohrožení životů, zdraví a majetku jiných účastníků silničního provozu. Takovou skutečnost lze v rámci hodnocení osoby odpovědné za správní delikt (samozřejmě nikoli paušálně, nýbrž při zohlednění konkrétního případu) hodnotit jako přítěžující okolnost.“

24. K „činnosti“ Motoristické vzájemné pojišťovny uvedl rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39 (bod 37) následující hodnocení:

„Jen nad rámec nezbytně nutného lze doplnit, že v nynější kauze měl stěžovatel ujednán smluvní vztah s Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, tedy subjektem, o kterém je soudu z jeho vlastní činnosti známo, že využívá jako hlavní procesní strategii nejružnější procesní obstrukce. Jednou z těchto obstrukcí je právě opakované podávání nepodepsaných podání (srov. v bodech

[27] a [29] citované judikáty šestého senátu). Osoby spojené touto pojišťovnou“ o povinnosti podání podepsat velmi dobře vědí, přesto však zasílají správním orgánům podání nepodepsaná, často, jak tomu bylo i v nynějším případě, službou DopisOnline (srov. k tomu též věc řešenou usnesením rozšířeného senátu ze dne 19. 12. 2017, č. 10 As 20/2017-49, věc DopisOnline). Hlavním cílem této strategie je zjevně zatížit správní orgán spoustou nadbytečných úkonů a následně „čekat“ na chybu správního orgánu. Osoby spojené s touto pojišťovnou evidentně žádnou pomoc ani poučování ze strany správního orgánu vůbec nepotřebovaly.“

25. Výše uvedené závěry NSS o této „pojišťovně“ potvrzuje i následující případ z praxe zdejšího soudu, který svědčí i o způsobu myšlení a vyjadřování subjektů s touto „branží“ spojených:
26. V případě řešeném pod sp. zn. 61 A 25/2014 uložil zdejší soud žalobci povinnost zaplatit soudu náklady vynaložené soudem za vyžádání odborného stanoviska od obchodní společnosti RAMET a.s., se sídlem Letecká 1110, Kunovice. Platbu těchto nákladů obdržel soud od Motoristické vzájemné pojišťovny, která v identifikaci platby uvedla toto: „Platba zmrdu z rametu, dle usnesení 61 A 25/2014-207, ve věci Ch. M.“.
27. O tom, že v případě obdobných věcí se jedná o obstrukční praktiky a účelové námitky, které jsou používány uvedenými zástupci zcela cíleně pouze za účelem zbavit odpovědnosti přestupce za jasně prokázané protiprávní jednání, když tito využili pojištění proti pokutám, svědčí i tento jasný závěr NSS:

„11] Ve vztahu k danému případu a postupu „profesionálních zástupců“ nabízejících „pojištění proti dopravním pokutám“ musí Nejvyšší správní soud odkázat na závěry předchozích rozhodnutí stran těchto zástupců (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 6 As 223/2017 – 36 nebo rozsudek ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017 – 31), z nichž vyplývá, že Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi identifikoval osoby kolem pana P. K., které nabízejí „profesionální pojištění ochrany před pokutami v oblasti dopravních předpisů“ a které se soustředí na vytváření „procesních pastí“ za účelem znepráhlednění správního řízení a dosažení prekluze odpovědnosti zmocnitelů. Dále je správním soudům známa jejich činnost v řízeních ve vztahu k odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, zejm. jejich výmluvy na „osobu vzdálenou“, resp. na osobu zemřelou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40). Jedním ze znaků těchto profesionálních zástupců je rovněž to, že v řízení před správními soudy jejich „klienty“ zastupuje Mgr. Jaroslav Topol, resp. Mgr. Václav Voříšek (srov. rovněž přiměřeně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. Nao 324/2017 – 58). Uzavření samotné „smlouvy o pojištění proti pokutám“ je nadto podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017 – 30, možné považovat za přítěžující okolnost při ukládání sankce jako zjevný projev neúcty k pravidlům silničního provozu.

[12] Nejvyšší správní soud proto obecně konstatuje, že s ohledem na výše uvedené může být i procesní postup, byť formálně bezvadný, s ohledem na okolnosti případu označen za zneužití práva. Nejvyšší správní soud přitom dospívá k závěru, že za zneužívající lze označit i postup stěžovatele (resp. jeho zástupce) v projednávané věci.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2018, č. j. 6 As 125/2018-32).

28. K hodnocení činnosti Mgr. Václava Voříška jako advokáta při tomto „zastupování“ je třeba uvést i tento závěr, který se k tomu výstižně vztahuje: „S ohledem na to, že advokáti musí sloužit i zájmům spravedlnosti, dle čl. 4.4 již zmiňovaného Etického kodexu advokátů v

Shodu s prvopisem potvrzuje

Evropské unii platí, že advokát nesmí nikdy soudu vědomě podat mylné nebo zavádějící informace. Obdobně čl. 17 odst. 2 usnesení představenstva České advokátní komory, zveřejněném pod č. 1/1997 Věstníku České advokátní komory, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (etický kodex), ve znění pozdějších usnesení, nesmí advokát "v řízení uvádět údaje, ani navrhopvat důkazy, o nichž ví, že jsou nepravdivé nebo klamavé, a to ani na příkaz klienta". Již v nálezu sp. zn. II. ÚS 789/06 ze dne 27. 9. 2007 (N 150/46 SbNU 489), bodě 25, Ústavní soud tato pravidla souhlasně citoval a ani nyní nemá důvod pochybovat o jejich ústavnosti či zákonnosti" (srov. nález Ústavního soudu ze dne 17. 8. 2018, sp.zn. II. ÚS 644/18).

29. K této účelové strategii nesporně patří postup, kdy tento zmocněnec, jako řada dalších takto účelově jednajících zmocněnců (M. V., R. K., K. S.) podávají jen blanketní odvolání, když neuvedou žádnou věcnou námitku do odvolání, aby pak žaloba podaná jmenovaným advokátem se jen „hemžila“ věcnými a procesními námitkami, kterými je napadáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a krajský soud je tak v podstatě „pasován“ do role odvolacího orgánu, když žalobce zcela účelově vynechal z posouzení těchto námitek odvolací správní orgán, ač k tomu neměl žádný důvod. Tento účelově zvolený postup podle názoru krajského soudu má za cíl vyhnout se posouzení těchto námitek odvolacím správním orgánem a spoléhá na to, že soud některé z této celé palety účelových námitek vyhoví, rozhodnutí zruší, protože soud již ve správním soudnictví nemůže plně nahradit činnost správního orgánu a v případě potřeby zásadního či rozsáhlého doplnění skutkového stavu má soud jediný způsob řešení, tj. zrušení žalovaného rozhodnutí pro tuto vadu řízení (§76 odst. 1 písm. b) s.r.s.) a vrácení věci správnímu orgánu k dalšímu řízení s tím, že bude dosaženo prekluze odpovědnosti za přestupek v důsledku takového postupu. V této strategii se však žalobce mylí.
30. V dané věci je postup žalobce, zastoupeného jmenovaným zmocněncem a advokátem, nepochybně součástí účelové a obstrukční procesní taktiky, kdy nejprve Ing. J. buď v přestupkovém řízení uvede jen ničím konkrétním nespecifikované pochybnosti a požaduje po správních orgánech, aby prováděly rozsáhlé dokazování, anebo vůbec žádné námítky neuvede, následně je podáno blanketní odvolání, a až v soudním řízení se žaloba jenom „hemží“ různými spekulativními úvahami a návrhy na doplnění dokazování. Takový postup vyhodnotil již v minulosti Nejvyšší správní soud jako účelový, např. to naznačil v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, když uvedl, že je „obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v I. stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci jako účelová“ (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, č.j. 1 As 83/2013-60). Obdobně uvedl NSS v rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, že „správní soudnictví tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námítky ohledně nepřesnosti GPS souřadnic, která byla účelově uplatněna až v řízení, před krajským soudem...“
31. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43). Rozšířený senát NSS sice v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10

As 24/2015-71, uvedl, že žalobní tvrzení a důkazy v těchto řízeních týkajících se přestupků, uplatněné poprvé až u soudu, nemůže soud odmítnout jako opožděné, nicméně dospěl k závěru, že když soud zjistí, že správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, které po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sami o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedou k závěru, že se obviněný příslušného přestupku (skutku) dopustil, a zároveň „*neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutku skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku*“ a dospěje k závěru, že „*správní orgán své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostál*“, tak soud může nově uplatněná žalobní tvrzení ve světle takto zjištěného skutkového a právního stavu shledat „*irelevantními*“ či „*nevěrohodnými*“. Přestože zmíněný postup zástupců žalobce považuje krajský soud za zneužití práva, které nepodléhá právní ochraně, když v podstatě pouze účelově v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyly námitky žalobce vůbec uplatněny, soud ve smyslu zmíněného závěru rozšířeného senátu NSS se musel zabývat tím, zda správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, které po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sami o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedou k závěru, že se obviněný příslušného přestupku (skutku) dopustil, a zároveň „*neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutku skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku*“ a dospěje k závěru, že „*správní orgán své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostál*“ (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71).

32. V daném případě postupoval správní orgán I. stupně a žalovaný v souladu s platnou právní úpravou, když nejprve byl žalobce vyzván ke sdělení totožnosti řidiče, kterému svěřil v den spáchání přestupku zmíněné vozidlo, ten sice nejprve reagoval tak, že toto vozidlo řídil v jiný den, tj. 20. 5. 2017, ale na základě výzvy k odstranění vad správního orgánu I. stupně, která mu byla doručena, ten reagoval následně opraveným podáním vysvětlení, ze kterého vyplývá, že skutečně v den spáchání přestupku zmíněné vozidlo sám řídil. Protože tedy totožnost řidiče byla známá, správně bylo zahájeno správní řízení podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu a následně bylo vydáno po podání odporu zástupcem žalobce, účelově jednajícím Ing. J., rozhodnutí o přestupku. Přestupkové jednání žalobce bylo jasně zdokumentováno, což vyplývá zcela jasně z provedených důkazů, do kterých patří jednak fotodokumentace přestupku, postoupení přestupu k projednání Městskou policií Litomyšl, dále schválení úseku pro měření rychlosti Městské policie Litomyšl Policií ČR s platností do 29. 9. 2020, ověřovací list ke zmíněnému rychloměru, výzva k uhrazení určené částky, a zejména pak výzva k odstranění nedostatku podání vysvětlení a vady podání a další podání obsahující vysvětlení žalobce.
33. Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která z pravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Pokud podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání žalobcovy viny, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku, nemohla být žaloba úspěšná. Pro věc bylo zejména klíčové to, že důkaz o rychlosti zmíněného vozidla byl pořízen měřícím zařízením, které splňovalo všechny zákonné požadavky a současně bylo v souladu se zákonem o metrologii ověřeno,

měření bylo prováděno v úseku schváleném Policií ČR a rovněž o tom, že zmíněné vozidlo řídil sám žalobce, nevznikly žádné pochybnosti. Takové pochybnosti účelového charakteru až v žalobě vznesl již soudu známý svým obstrukčním jednáním Mgr. Václav Voříšek a jedná se pouze o různé jeho spekulativní úvahy, ostatně jak tomu v drtivé většině případů bývá. K námitkám žalobce je třeba uvést, že jej tíží důkazní břemeno k tvrzením v nich obsažených. Zásada oficiality v přestupkovém řízení znamená, že minimálně důkazní břemeno je sice na správním orgánu, avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. K tomu NSS uvedl, že *„názor stěžovatele by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím“* (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). V případě této skutečnosti o přesunu důkazního břemene se nejedná o žádný subjektivní a nesprávný, či jen „kategorický“ závěr krajského soudu, ale ten vyplývá z již konstantní judikatury NSS a NSS jej dlouhodobě a bez výjimek zastává (srov. rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2015, 10 As 124/2015-47, ze dne 22. 5. 2018, č. j. 3 As 11/2017-42, ze dne 23. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37). V daném případě podle názoru krajského soudu byla povinnost správního orgánu zjistit věci, o níž nejsou důvodné pochybnosti, splněna, výrok rozhodnutí je opřen o smysluplná, relevantní a ucelená zjištění, podložená provedeným dokazováním, žalobcem nebyly vzneseny v řízení důvodné pochybnosti, ty, které byly vzneseny v žalobě, byly pouze účelového charakteru (srov. usnesení NSS ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 As 24/2015-58, bod 35).

34. Žalobce zůstal jen v rovině tohoto účelového zpochybnění, které nemohlo v dané věci založit důvody pro zrušení žalovaného rozhodnutí, když spekulativní a účelové námitky žalobce nelze považovat za takové, který by založily či byly vůbec schopny založit takové důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Zároveň toto soudní řízení není kontrolou ex officio postupu správních orgánů a policistů v dané věci, žalobce ke svým spekulativním tvrzením neuvádí žádné konkrétní údaje či důkazy, které by mohly vzbudit důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu. Zástupce žalobce, jak už to v jeho případech bývá, „nadhazuje“ v podstatě až v žalobě různé své spekulativní úvahy a vytváří různé verze údajně skutečného jednání žalobce. Např. v dané věci až v žalobě zpochybňuje, že by v den spáchání přestupku zmíněné vozidlo řídil. Bylo přece na žalobci, aby na základě zmíněné výzvy ke sdělení totožnosti řidiče správnímu orgánu uvedl, kdo byl řidičem tohoto vozidla nebo mohl uhradit určenou částku ve zmíněné výzvě. V žalobě neuvádí žádnou důvěryhodnou verzi o tom, kdo zmíněné vozidlo v den spáchání přestupku řídil (zřejmě i sám zástupce žalobce uzná, že není možné, aby zmíněné vozidlo v okamžik spáchání přestupku nikdo neřídil, tj. žalobce ani netvrdil, že by se jednalo o nový, revoluční typ automobilu řízeného autopilotem, a pokud jej řídila jiná osoba než žalobce, tak žalobce ani netvrdí, že by ji nemohl znát, přece on je provozovatelem zmíněného vozidla). Nikdo žalobce nenutil k tomu, aby se k přestupku „přiznal“. Pokud zmíněné vozidlo neřídil, tak měl uvést údaj, kdo jej řídil nebo mohl postupovat jinak, tj. že mohl zaplatit částku určenou ve výzvě správního orgánu ke sdělení totožnosti řidiče. Takto žalobce nepostupoval, ale snaží se za pomoci subjektů, které jej zastupují pouze za účelem, aby jej zbavili povinnosti za zmíněný přestupek, a to na základě pojištění proti pokutám, které žalobce nikoliv náhodou, ale ze své vlastní vůle, zřejmě měl pro takové případy dohodnuto (viz dále), uplatnit účelové námitky.

35. Pokud až v žalobě tvrdí, že jeho druhé opravené podání vysvětlení „*nikdy neviděl, ani nepodepsal*“, tak neuvádí žádný k tomu relevantní argument, proč toto netvrdil již v přestupkovém řízení a neuvedl tuto námitku v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale až v žalobě. Jedná se o jeho ničím nepodložené tvrzení, neuvádí žádné věcné argumenty, které by svědčily o tom, že tuto listinu „*nikdy neviděl, ani nepodepsal*“. Naopak obdržel zmíněnou výzvu k odstranění vad prvního vysvětlení, sám nezpochybnil, že by toto první vysvětlení správní orgán neposkytl a bylo by značně podivné, když by na tuto druhou výzvu sám nereagoval. Nelze vyloučit, že by zmíněný postup byl součástí zmíněné účelové a obstrukční taktiky, pro její uplatnění však zdejší krajský soud rozhodně nemá pochopení. A to zejména z důvodů, které nespocívají v zástupcem žalobce neustále tvrzené podjatosti podepsaného soudce, ale ve skutečnostech, které uvedl při hodnocení zmíněné činnosti týkající se pojištění řidičů proti pokutám NSS v rozsudku ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017-30 (jak již bylo výše uvedeno), tedy, že „... *jednání řidičů, kteří již předem počítají s tím, že pravidla silničního provozu nebudou respektovat, a že jim za to nehrozí žádná sankce, je vysoce společensky nebezpečné a znamená ohrožení životů, zdraví a majetku jiných účastníků silničního provozu*“.
36. Na tomto místě soud připomíná jeden případ z již bohaté škály práva zneužívající strategie, se kterým se setkal zdejší krajský soud a zabýval se s ním v rozsudku ze dne 1. 6. 2016, č. j. 52 A 103/2015-69, který musel řešit NSS v rozsudku ze dne 21. 2. 2017, č. j. 8 As 174/2014-36, kdy žalobce byl v přestupkovém řízení zastoupen nezletilou osobou až při soudním jednání, nikoliv v přestupkovém řízení, jak se dalo legitimně očekávat, přičemž předložil zástupce žalobce soudu listinu označenou jako Protokol o uzavření manželství, kterým chtěl prokázat zcela nové, převratné tvrzení o tom, že nezletilá K. Z. nabytá uzavřením manželství na palubě letadla OK-CES letícího na území států Republika Slovinsko dne 29. 8. 2014 zletilosti, přičemž na tomto protokolu jsou podepsány tři osoby – J. K., jako údajný manžel, tj. bratr P. K. již výše zmíněného, K. Z., jako údajná manželka a sám P. K., jako údajný velitel tohoto letadla. Tuto listinu považoval krajský soud za účelově vytvořenou a neprováděl ji dokazování, k tomu NSS ve zmíněném rozsudku uvedl tento závěr: „*I Nejvyšší správní soud považuje Protokol uzavření manželství za právně bezvýznamnou a uměle vyfabrikovanou listinu, jejíž pomocí se stěžovatel, respektive jeho zástupce, pokusil zhatit s právem souladný průběh soudního řízení. Krajský soud důvodně takovému frivolnímu, tj., nestoudnému postupu nepřítakal. Nejvyšší správní soud nezpochybněl právo stěžovatele hájit se v přestupkovém i navazujícím soudním řízení jakkoliv; uvedené však neznamená, že by správní orgány či soudy byly povinny praktiky jím zvoleného způsobu obhajoby akceptovat*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 2. 2017, č. j. 8 As 174/2016-36, body 14 a 15). Obdobně i v tomto případě považuje krajský soud zmíněnou námitku za součást obstrukčního postupu, kdy až v žalobě žalobce prostřednictvím účelově jednajícího zástupce zpochybnil zmíněné druhé vysvětlení žalobce a navrhl provádět dokazování k ověření pravosti na něm uvedeném podpisu žalobce posudkem znalcem z oboru písmoznalectví, a nebude takový způsob obhajoby akceptovat, obdobně jako NSS ve zmíněném případě, když se jedná o obdobný „*nestoudný*“ postup zvolený při účelové obraně řidičů, kteří jsou účastníky zmíněného pojištění řidičů (ostatně v dané věci za žalobce zaplatila soudní poplatek již zmíněná Motoristická vzájemná pojišťovna, tedy není o tom pochyb). Odpovědnost žalobce za zmíněný přestupek nebyla založena pouze na výše uvedeném sdělení žalobce (o tom, že vozidlo řídil i dne 28. 7. 2017), správní orgán opatřil dostatečnou sadu důkazů za spáchaný přestupek, žalobce neuvedl žádnou věrohodnou

verzi svého tvrzení a neoznačil k tomu důkazy, aby se od zmíněné povinnosti legálním způsobem zbavil. Proto není na místě aplikovat ani žalobcem uvedenou judikaturu, žalobce nebyl nucen podávat „sebeobviňující vyjádření“, pokud vozidlo v den spáchání přestupku neřídil, měl možnost jednat zákonným způsobem (argumentace soudu viz výše). Rovněž tak soud neprovedl účelově navržené dokazování za účelem ověření zmíněného určení místa pro měření rychlosti úsekového měření Policií ČR, tento podklad považuje za dostatečný, žalobce uvádí pouze pochybnosti účelového charakteru, neuvádí žádný konkrétní argument a žádný konkrétní důkaz o tom, který by svědčil jeho spekulativnímu tvrzení o tom, že považuje zmíněný podklad za „zastaralý“ a pouze tvrdí, že Mgr. M. K. nebyl oprávněn toto určení podepsat, k tomu však neuvádí žádný konkrétní argument či důkaz, krajský soud není povinen tuto ničím nepodloženou spekulativní úvahu vyvracet. Obdobný závěr soudu se týká i jeho úvah o údajném „kořistění“ soukromého subjektu, k tomu rovněž krajský soud nebude provádět žádné dokazování, pokud žalobce měl konkrétní pochybnosti o legálnosti tohoto měření, tak je mohl uvést buď již ve správním řízení, a nebo k tomu měl uvést zcela konkrétní argumentaci v žalobě, nikoliv pouze tak, jak to zástupce žalobce soustavně činí, tj. že pouze „nadhodí“ spekulativním způsobem nějakou pochybnost a požaduje po krajském soudu, aby jeho pochybnosti odstraňoval a vyvracel, tj. ex officio prověřoval všechny podklady, které využil správní orgán v přestupkovém řízení. Rovněž není krajskému soudu jasná námitka týkající se „trestání za překročení tempa rychlosti“, v daném případě bylo zcela jasně v žalovaném rozhodnutí stanoveno, jakého přestupku se žalobce dopustil, žalobce neuvádí žádný konkrétní argument, proč by nebylo možné měřit rychlost vozidel zmíněným měřicím stacionárním zařízením. Zmíněné námitky krajský soud považuje za ničím nepodložené, nevěrohodné a důkazní návrhy k prokázání spekulativních úvah žalobce krajský soud odmítl provést (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71). K námitce údajného zmíněného „kořistění“ soud uvádí ještě následující závěr:

37. Žalobce namítá, že bylo měřeno měřicím zařízením soukromé společnosti GEMOS DOPRAVNÍ SYSTÉMY a.s. a že tato společnost pronajala své měřicí zařízení za účelem údajného „kořistění“ z vybraných pokut. Navrhuje provádět výslechy svědků, předsedy představenstva této firmy a starosty města. Uvádí, že „město si mohlo a mělo měřicí zařízení zakoupit“. Je třeba konstatovat, že mezi účastníky není sporu, že bylo měřeno pronajatým měřicím zařízením (ostatně žalovaný ve svém vyjádření toto nezpochybnil). Proto není třeba provádět navrhované dokazování a to tím spíše, když tato skutečnost, tj. že bylo měřeno pronajatým měřicím zařízením, nemůže mít vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí. Podle konstantní judikatury je dokonce možné, aby vlastní instalaci a nastavení měřicího zařízení prováděl externí subjekt, tj. nikoliv strážník či policista, když „není možné dovozovat, že obecně instalaci a nastavení měřicího přístroje musí nutně provádět zaměstnanec městské policie. Po městské policii nelze požadovat, aby zaměstnávala techniky schopné instalace a nastavení stacionárních měřicích zařízení. Je proto přípustné, aby tuto instalaci a nastavení prováděl externí subjekt. Nelze však připustit, aby byl tento subjekt hmotně zainteresován na výsledcích měření stacionárního zařízení.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 185/2014-27). Žalobce, resp. jeho zástupce Mgr. Voříšek, jako obvykle uvádí ničím nedoloženou spekulativní hypotézu, v dané věci o údajném „kořistění“ zmíněné firmy z měření rychlosti. Není však povinností soudu prověřovat každou spekulativní námitku, kterou nedokládá žalobce žádným konkrétním a věrohodným tvrzením či důkazem. Správní řízení a tím spíše ani soudní řízení není inventurou všech

kroků při zjišťování skutkového stavu a není jeho účelem prověřit všechny různé domněnky, předestřené navíc účelově jednajícími zástupci, kteří právo jsou schopni zneužívat za účelem zbavení odpovědnosti řidiče za spáchaný přestupek v rámci jeho pojištění proti pokutám. To by ad absurdum mohl zástupce žalobce do žaloby uvést například, že zasahující strážník byl v podnapilém stavu, že na výsledek měření měla vliv sluneční erupce atd. a požadoval by po soudu, aby tyto hypotézy prověřoval a vyvracel. Ostatně takové obdobné námitky s oblibou Ing. J. v přestupkovém řízení a Mgr. Voříšek a Mgr. Topol v soudním řízení uvádějí a obhajují a je jich již celá, dlouhá řada (podhuštěné pneumatiky či pneumatiky jiného typu na služebním vozidle policie, trojnožka s měřícím zařízením byla nakřivo, žalobci se udělalo špatně a musel zaparkovat atd), což je známo soudu nejen z jeho vlastní rozhodovací činnosti, ale NSS tyto námitky hodnotí už jako tzv. typizované (viz rozsudek ze dne 28. 7. 2018, č. j. 4 As 159/2018-37). Danou námitku uplatnil i jiný žalobce v obdobné věci zastupovaný zmíněným Mgr. Topolem, a to např. ve věci vedené zdejším soudem pod sp.zn 52 A 19/2016-97 a NSS ji neuznal jako důvodnou v rozsudku ze dne 22. 5. 2018, č. j. 3 As 11/2017-42. Žalobce zcela účelově, „typizovaně“, nesprávně a spekulativně tyto hypotetické případy zpochybnění měření uvádí, přičemž musí vědět, že důkazní břemeno k těmto případům nese on a nikoliv správní orgán či dokonce krajský soud. Soud proto považoval za nutné opětovně provést výklad aplikace zásady oficiality v přestupkovém řízení. Ta, jako v jiném správním řízení, znamená, že minimálně důkazní břemeno je na správním orgánu. Avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Jakákoliv ničím nepodložená spekulativní námitka či hypotéza ze strany přestupce neznamena, že by správní orgán měl aplikovat tuto zásadu tak, že by provedl rozsáhlé dokazování za účelem v podstatě vyvrácení takových spekulativních námitek a hypotéz, tj. že by každé takové tvrzení musel dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). V případě této skutečnosti o přesunu důkazního břemene se nejedná o žádný subjektivní a nesprávný, či jen „kategorický“ závěr krajského soudu, ale ten vyplývá z již konstantní judikatury NSS a NSS jej dlouhodobě a bez výjimek zastává (srov. rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2015, 10 As 124/2015-47, ze dne 22. 5. 2018, č. j. 3 As 11/2017-42, ze dne 23. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37). Navíc, jak v obdobné přestupkové věci vyslovil Ústavní soud, „*prokazovat je nutno vinu, nikoliv nevinu.*“ (srov. rozh. II. ÚS 1050/15 z 31. 5. 2016). A uvedení zástupci zastupující různé žalobce v rámci pojištění proti pokutám to činí zcela obráceně, čili přenášejí důkazní břemeno na správní orgány a dokonce i na soud (a to účelově, tj. aby soud žalované rozhodnutí zrušil a vrátil správnímu orgánu věc z důvodu nutnosti doplnění skutkového stavu a došlo k prekluzi odpovědnosti za přestupek) a požadují, aby byla prokazována jejich nevina na základě jejich spekulativních a nevěrohodných námitek. Naštěstí pro zajištění bezpečnosti silničního provozu a dodržování pravidel silničního provozu těmito zástupcům zejména v soudní praxi jim v drtivé většině případů jejich „právní triky“ nevychází (jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017-30: „*Pokud obviněný z deliktu platí této společnosti za takové „pojištění“, lze usuzovat, že to svědčí o jeho celkově negativním vztahu k dodržování povinností stanovených právními předpisy upravujícími provoz na pozemních komunikacích. Je totiž zřejmé, že taková osoba pohrdá pravidly silničního provozu a nehodlá se jimi řídit, přičemž spoléhá na to, že pomocí služeb poskytovaných v rámci příslušného „pojištění“ nebude za takové protiprávní jednání nijak*

postižena. Netřeba zdůrazňovat, že jednání řidičů, kteří již předem počítají s tím, že pravidla silničního provozu nebudou respektovat a že jim za to nehrozí žádná sankce, je vysoce společensky nebezpečné a znamená ohrožení životů, zdraví a majetku jiných účastníků silničního provozu.“

38. Požadavek zjištění stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti dle § 3 nyní platného správního řádu, zahrnuje povinnost správního orgánu opřít své rozhodnutí o důkazy, které poskytují dostatečný, ucelený a logický obraz pro věc podstatných skutečností. S takto zjištěným stavem musí být seznámen účastník správního řízení, který má možnost vyjádřit důvodné pochybnosti a dosáhnout tak zjištění stavu, který je již z jeho hlediska dostatečný pro vydání rozhodnutí. Pokud by správní orgán vyslovené pochybnosti neodstranil, pak by zjevně porušil povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Je však zcela nereálné stanovit správnímu orgánu povinnost zjistit a popsat stav věci tak, aby rozhodnutí obsahovalo odpovědi na všechny případné a nevyslovené otázky či subjektivní pochybnosti (srov. usnesení NSS ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 As 24/2015-58, bod 34).
39. Zástupce žalobce až v podání doručeném soudu dne 13. 5. 2019 (odesláno z DS zástupce žalobce) uvádí námitku neobsaženou v žalobě, kdy tvrdí, že v registru smluv není zveřejněna smlouva k použitému rychloměru. Touto námitkou se soud zabývat nemůže, neboť již uplynula lhůta pro rozšíření žalobních bodů (71 odst. 2 s.ř.s.). Navíc soud nechápe, jak by tato skutečnost mohla zbavit žalobce odpovědnosti za spáchaný přestupek, k níž by se měl žalobce chlapsky přihlásit a nehledat účelově spásu v „pojištění“ proti pokutám.
40. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
41. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 20. května 2019

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce